

Redit Memoria Winkleriana, quam in Gymnasio nostro haecenus solenniter recolimus. Et meruit quidem Vir Nobilissimus, ut ab ultimâ viventium oblivione quotannis vindicaretur, qui sua liberalitate effecit, ne, quoties illucesceret hic mensis, deesset famæ velut posthumæ gratulatio. Habemus vero nunc Beatos Triumviros, qui statuerunt viventes, quid excipere in Cathedra nostra vellent mortui: KOHLIUM, Electoris Brandenburgici Vice-Cancellarium, MASCUM, Brandenburgicum & Anhaltinum Consiliarium; WINCKLERUM deniq; Ullersdorfii & Sommeraviæ Toparcham, Consulis nostri Hæredem non degenerem. Ac fato quidem, vix intra tredecim annos redituro, factum nunc est, ut Rector juncto penitus officio justa hæc solennia exsolveret. Nuper enim in KOHLIO spectavimus *IDEAM BONI AULICI*, in MASCO, *IDEAM BONI JCTI*; ut simul Auditores nostri intelligerent, quam sive Aulicorum, sive Jctorum virtutem sedulus in Gymnasio Juvenis, vel imitari posset, vel exprimere. Nunc, si promissa sunt servanda, libebat subjungere *IDEAM BONI OECONOMI*, ne nescirent nostrates, quantum domestica hæc Prudentia rebus etiam literariis conferre posset.

Ast dum istavolvuntur animo, novum planè dicendi argumentum sese offert, quod B. WINCKLERO tanto minus displiceret in vita, quanto majori sedulitate curam rei Scholasticæ, verbis in testamento expressis, videtur exoptasse. Nam anni effluerunt duo & triginta, ex quo B. Keimannus, Rheniani Donati prolixitatem coarctaturus, Enchiridion vulgavit, studiis puerilibus non incommodum. Postea distractis exemplaribus Jenæ excusis B. Parens meus, Auctoritate Nobilissimi Senatus, ad novam corrigendi operam adductus, id egit, ut supplerentur, quæcunque primam scribentis circumspeditionem effugissent, donec